

LLIBERTAT

PERIÒDIC D'ESQUERRA REPUBLICANA
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: VERGARA, 27

Època Any III Núm. 6 L'HOSPITALET DEL LLOBREGAT 20 DE JULIOL DE 1935 PREU: 15 CENTIMS

L'OBLIGACIO DEL MOMENT ACTUAL

Actualment ens trobem en una d'aquelles situacions difícils a les quals sembla que hauriem d'estar-hi ja acostumats a Catalunya.

De temps immemorial patim règims d'excepció. De temps immemorial ens és vedat de dir el que sentim. I de temps immemorial els penals d'Espanya i les presons de Catalunya estan plenes de patriotes.

La llibertat, l'emancipació nacional i social ha estat sentida sempre més aviat a Catalunya que en cap altre indret de la península ibèrica; tal vegada això ha fet que ací, més que en cap altre lloc, s'hagi sentit el fiblar indigne de les vergassades i de les reixes. Si resseguíssim la història antiga, moderna i contemporània, podríem constatar-ho fidelment. Però no ens cal pas endinsar-nos en la història per a tenir el convenciment d'uns fets que desgraciadament es repeteixen molt sovint a casa nostra.

Ara mateix tots sabem que les presons de Catalunya i els penals d'Espanya estan plens de patriotes. I si no teniu el cor obcecat, veureu que aquests patriotes són humils, senzills, provenen del poble. No sabem que ho fa, però a Catalunya sempre passa el mateix. Els únics conscients, els únics sacrificats sempre, sempre són del poble i representen el poble. I és perquè ací, més que en cap altre lloc, el poble és conscient no està obcecat per la brillantor de quatre *señoritos bien*, sap el que vol i el que desitja, encara que a voltes de moment li surtin les coses malament. A Catalunya de segles i segles, tenim homes representatius o ignorats, perseguits, viltinguts... Són

herois coneguts i desconeguts que sempre mereixen bé de la pàtria.

El que no estaria bé fóra que la Pàtria oblidés els seus fills quan aquests estan necessitats, després d'haver sofert per ella. I la Pàtria a Catalunya són tots els catalans tots els ciutadans dignes.

A tots ens dirigim per a dir-los que no oblidin els seus germans que viuen entre

reixes, que es recordin dels qui caigueren per un ideal i que han deixat família desemparada.

Tots tenim l'obligació de socórrer, cal tenir-ho en compte. El ciutadà, el català, el fill digne de l'Hospitalet convé que ho tingui ben present.

El mal temps dura molt, les generositats es refreden, el poble fàcilment oblida que

hi han necessitats ineludibles, imperioses que convé subsanar-les.

Els pares, els fills, el germà o la germana beneeixen el poble quan reben un subsidi, que els pot ajudar a passar. El pres, el pobre pres, sent com se li eixampla el cor de un agraiment profund, en constatar que hom no oblida els seus propis que estan amb necessitat. Les seves penes s'alleugereixen en mig de la seva desgràcia i rep un consol, i volen tenir satisfacció més gran que tenir el convenciment d'haver consolat un pres i haver satisfet les necessitats d'uns familiars seus que l'enyoren, que el ploren cada dia? Es per aquest sentit que ens dirigim al poble a aquest poble que, quan vol, sap correspondre tan bellament a les crides que se li fan, quan aquestes són justes, equitatives i saludables.

La crida que li fem avui, sabem d'antuvi que hi correspondrà. És una crida imperiosa, obligada, d'un germà a un altre germà. És una crida que fem per a eixugar llàgrimes doloroses per a retornar la pau a les llars tristes, per aconsolar els qui pateixen entre reixes.

Tots els ciutadans dignes hi tenen un deure a ajudar-nos en aquesta obra de curar nafres morals i materials.

La vídua, la mare, els fills, us ho agrairan i nosaltres no ens trobarem amb el cas vergonyós d'haver d'ajupir la testa davant la vídua, la mare o els filets per a dir-los: el poble s'ha cansat, el poble ha oblidat... Això fóra trist, tristíssim... Això no pot pas succeir...

LA REDACCIÓ

CATALUNYA 1935 (1)

L'IMPERATIU DE L'HORA

Tot allò que vulgui contribuir a l'orientació de l'opinió ciutadana, que pensa en esquerrista, en aquesta hora gràvida d'inquietuds i abocada al confusionisme, hauria de trobar favorable acollida en els medis on pren consistència la responsabilitat d'aquest moment àlgid de la nostra història i empènyer els militants dels partits obrers d'esquerra a estudiar-ne i valorar-ne les possibilitats.

Es evident, però, que per part dels dirigents de les diverses organitzacions polítiques que postulen ideals d'avançada no hi ha (o sembla no haver-hi) una postura que denoti superació de l'esperit de secta o de capella, en ares de la conveniència mútua, ni, encara menys, voluntat decidida de sarrar les essències revolucionàries que resten inmarcessibles en l'ànima del poble que nodren. Simpatitza amb les seves organitzacions.

Ni les esquerres pròpiament dites, ni els partits de classe, a Catalunya, no semblen moure's per altra cosa que per conservar incòlume la pròpia personalitat, la particular concepció dels problemes polítics o socials, o la primacia d'una situació que vol valorar-se de maneres ben distintes, però que, en el fons, es basa en apreciacions tan estantiques com poden ésser-ho la força del nombre o la fe en les pròpies virtuts. I és que ens mirem el món d'una manera talment com si dominés la seva marxa un espèrit d'immutabilitat que pogués deturar les hores que ens són més cares i més propícies.

Plantejat el problema en aquestes condicions, és de tota evidència, però, que no avancem gran cosa. La situació actual, entretant, i per la dessídia nostra, no té aire de renunciar a unes posicions guanyades amb vergonya i conservades, pels més,

amb estultícia. I nosaltres, refiats en aquella força o en aquelles virtuts que creïem constants i inviolables, esperem confiadíssims el demà, ens permetem el luxe de bescantar-nos mútuament en els nostres defectes, ens fem retrets d'inconseqüència i tanquem els ulls a tot allò que ens hauria de fer moure a contrició, a examen de les pròpies culpes, a rectificació de les causes dels nostres desencerts.

Doncs bé: és hora de que tot això s'acabi. No s'hi val a jugar amb els sentiments de la col·lectivitat, i més quan els sentiments aquests tenen una rel profunda en la consciència del poble, posant-los en el joc obscur dels capricis o dels egoïsmes de capelleta, per acabar sacrificant-los a la voracitat de l'enemic.

El poble és quelcom més viu que una cleda o la colla més estrident o més culta. Els seus neguits, les seves ànsies d'emanci-

ció no poden ésser font de privilegi per a ningú que pretengui abassegar-ne l'exclusivitat d'interpretar-los i de conduir-los. En el millor cas pot aspirar-se a servir-los i ja ens podríem donar per ben contents si tots els que s'han emparat en programes vindicadors haguessin estat discrets en aconseguir-ho.

I si és així que el poble és un «tot» orgànic que mereix una cura i una atenció que mai pecarà d'excessiva i aquest poble el considerem nosaltres, en les seves essències més pures, constituït per la gran família dels que treballen i viuen de l'esforç, pels que en la conformació, la indi-

(1) Amb aquest títol genèric pensem publicar, tan regularment com podrem una sèrie d'articles estudiant el moment actual de la política a Catalunya.